

«У школі знають: тато Настусі – герой...»

Наприкінці травня 2014 року в ошатному домі родини Семанюків, що на околиці села Нижня Велесниця Коломийського району, назавжди оселився смуток. Господиня, Оксана Дмитрівна, показуючи викладені на столі фотографії сина, його документи та нагороди, не може стримати сліз: «Коли стає несила – сідаю біля цих фотографій, і ніби легшає. Такого сина втратити! Це горе для батьків не можна порівняти ні з чим... Ні з чим...»

34-річний старший лейтенант міліції Василь Васильович Семанюк був одним із дванадцяти військовослужбовців Національної гвардії України та працівників спеціальної роти міліції УМВС України в Івано-Франківській області, що трагічно загинули на борту вертольота Мі-8, який 29 травня 2014-го неподалік міста Слов'янська на Донеччині, поблизу гори Карачун пострілом із переносного зенітного ракетного комплексу збили проросійські терористи. Указами Президента України від 20 червня 2014 р. усіх полеглих під час цієї катастрофи було по-смертно відзначено високими державними нагородами: начальнику управління бойової та спеціальної підготовки ГУ НГУ генерал-майору Сергію Кульчицькому надано звання «Герой України», Василь Семанюк та ще десять побратимів стали кавалерами ордена «За мужність» I ступеня...

У скромній та працюючій селянській родині Василь Васильович був середнім із трьох дітей. Закінчив вище художнє професійне училище №3 міста Івано-Франківська, здобувши спеціальність столяра з виробництва художніх меблів. Потому його призвали на строкову військову службу, яку він до червня 1999 р. проходив у частині морської піхоти ВМС Збройних сил України, дислокованої у кримському місті Феодосії. Брав участь у спільних навчаннях з морськими піхотинцями США, стрибав із парашутом, досконало оволодів зброєю, прийомами рукопашного бою, навичками виживання в екстремальних умовах. Після звільнення в запас, обравши кар'єру правоохоронця, Василь успішно пройшов курс початкової підготовки й жорсткий відбір, обійняв-

Василь Семанюк із дружиною та донькою

ши посаду міліціонера окремої роти міліції швидкого реагування «Беркут» УМВС України в Івано-Франківській області. 2010 р. заочно закінчив приватний вищий навчальний заклад «Галицька академія», здобувши диплом інженера-програміста, був призначений на посаду інспектора – чергового чергової частини. Дисциплінований, працелюбний, виважений, ввічливий, надійний товариш – таким він запам'ятовується в колективі підрозділу, службі в якому Василь Семанюк віддав понад 13 років.

«Ви нічого не мали проти синового вибору?» – запитує господиню. «Що ви, ми дуже гордилися

ним, тішилися, коли він підвищення отримував, – каже Оксана Дмитрівна. – Василь розпочав службу в «Беркуті» у званні старшого сержанта, потім став офіцером. 2001 року одружився, вони із дружиною Анею жили в її батьків, виховували донечку Настю, мріяли про власну квартиру.

Ми втратили найдорожче – нехай Бог боронить від цього кожному родину. Василь міг відмовитися від того відрядження, але поїхав, приховуючи це від нас із батьком – непокоївся про нас, бо я хворію, а батько, Василь Прокопович, п'ять років тому переніс інсульт. До речі, пригадую, на його лікування тоді Василеві колеги скла-

лися грошима, а син – доглядав тата, ходив коло нього, як біля малолітньої дитини: масаж робив, нігті обстригав. Як приїздив з Івано-Франківська, то все мені допомагав робити коло хати. Ані хвилини не сидів без діла, в нього в руках усе горіло...».

У спогадах дружини полеглою правоохоронця, Анни Семанюк – скорбота, і водночас – тепло щирого кохання:

«Ми дуже добре жили з Василем, тягнулися один до одного. Я з розумінням ставилася до особливостей його роботи, яку він справді дуже любив. Ще на початку нашого спільного життя командир підрозділу Анатолій Петрович Бас запитав мене на бесіду – розповів, що робота в „Беркуті“ специфічна, складна й небезпечна, порадив мені всляк підтримувати чоловіка, не сваритися, коли його нема вдома. Тож хоча спочатку було важко залишатися вдома самій на Новий рік, на інші свята, та я знала, на що йшла, коли виходила заміж за міліціонера. А Вася ніколи не приносив додому службових проблем – на що тому в нас було накладене табу...»

За рік після одруження в нас народився синочок, але за місяць і десять днів він помер від уродженої вади. Ми це лихо пережили разом, згодом у нас народилася Настя – і здолати біль від втрати первістка було легше, ніж тепер, коли ми з дитиною переживаємо втрату чоловіка й батька. Думала, що вже свій хрест відносила...

Вася дуже дбав про нас з донечкою. Ми не мали можливості кудись поїхати на відпочинок, у відпустку чи на вихідні найчастіше їздили в село, допомагали батькам. Гадали, що наше життя буде довгим і щасливим...».

Востанне вони всією родиною поїхали в Нижню Велесницю на Великдень 2014 р. – погостювали в батьків, обійшли родичів. Наступного дня Василь Васильович чергував. Анна Мирославівна пішла з дитиною гуляти в місто, аж раптом їй зателефонував чоловік і попросив терміново скласти його речі, бо він має вирушати у відрядження на Харківщину, в Ізюм. Анна Мирославівна йшла додому ніби в тумані, не пам'ятала, як складала сумку – адже з телевізійних новин вона

в мене одразу починалася паніка, починала дзвонити його колегам. Вранці 29 травня зателефонувала, почула від нього: „Аню, зараз не можу говорити, ми переїжджаємо, поговоримо пізніше (на той день справді була запланована ротація міліціонерів, які чергували на блокпості №5 на горі Карачун. – Авт.). Подумала: ввечері знову зателефоную, та в обід подзвонив його брат, сказав, що номер Василя недоступний, його хлопців – теж...».

роти – проте Настю це так розжалобило, що вона проплакала весь урок і перерву, ніяк не могла заспокоїтися».

«Усе життя буду пам'ятати, як ми відзначали доньчині десять років, – лагідніше обличчя молоді жінки. – Коли у сімейному колі вирішували, як будемо святкувати, ми із мамою пропонували зробити це вдома – мовляв, самі приготуємо смаколики, запросимо рідню, друзів, доньчиних подрузок. Але Вася, хоча він такий

його підрозділу. Настуся під час панахиди стояла біля хлопців – слухала їхні розповіді, до кожного хотіла притулитися. Потім, коли один із товаришів Василя, Володя Барияк, прийшов до нас додому, Настя сіла йому на коліна, показувала свої малюнки – ніби хотіла відчутти бодай часточку батьківського тепла, ніби хотіла Васи похвалитися, як вона гарно малює...».

Ігор ГОЛИНСЬКИЙ,
Івано-Франківська обл.

Прикарпатські спецназівці на горі Карачун

знала, яке страхіття твориться на сході, у районі АТО.

«Потім мені докоряли, мовляв, чому відпустила чоловіка, чому не зупинила? – розповідає Анна Семанюк. – Він би все одно мене не послухав – але з яким би настроєм він поїхав? Тож прагнула якнайтепліше його проводити, аби він відчував, що на нього вдома будуть чекати. Ми молилися за нього весь час...»

25 травня Вася подзвонив, поцікавився підсумками президентських виборів. Коли я сказала, що президента обрано вже у першому турі – він зрадив, мовляв, може швидше закінчиться війна. Пізніше в одній із розмов повідомив: 4 червня має повернутися додому.

Почути його голос – цього я потребувала кожного дня. Йшла на роботу – телефонувала, ввечері перед сном ми зв'язувалися знову. Якщо Василь не відповідав, то

Вертоліт Нацгвардії із бортовим номером «16», на якому з Карачуна поверталися прикарпатські міліціонери, впав близько 12.30 того страшного дня...»

Анна Мирославівна закінчила Івано-Франківське медичне училище, працює акушеркою в жіночій консультації. Каже, що робота допомагає їй переносити горе:

«Якби сиділа вдома, то, мабуть, було б набагато важче. А на роботі – хтось розповість якусь історію, хтось поділиться своїм успіхом. Увесь день іде прийом, за справами забуваюся. А вдома донечка чекає, щоб разом зробити домашнє завдання.

У школі знають, що тато Настусі – герой, дуже її підтримують. Але діти є різні. Один хлопчик якось сказав донечці: в тебе нема тата, тепер тебе ніхто не захистить. Вчителька про це дізналася, зробила на занятті зауваження, мовляв, навіщо таке гово-

домашній був, цього разу на поліг: «Відсвяткуймо день народження Настюхи в ресторані». Тож ми замовили ресторан, святковий торт, купили дитині красиве платтячко. Це було таке свято! Вася з донечкою танцював, пригортав до себе, жартував... Ми потім згадували про це після його загибелі: напевно, він тому й влаштував для своєї принцеси-донечки саме такий день народження, бо ніби передчував, що не зможе погуляти на її весіллі...».

Свого часу Семанюкам довелося відмовитися від святкування 30-річного ювілею Василя: саме за тиждень до того його батько потрапив у лікарню з інсультом. Тож 2014-го вони планували відзначати тридцятип'ятиріччя, дружина вже придумала, що йому подарує, але не судилося:

«11 листопада, на день народження Васи, ми запросили на його могилу священника, колеґ із

ПАМ'ЯТЬ

16 лютого 2015 р. на фасаді вищого художнього професійного училища №3 міста Івано-Франківська було урочисто відкрито й освячено меморіальну дошку на честь випускника цього навчального закладу старшого лейтенанта міліції Василя Семанюка (до слова, це була вже двадцята пам'ятка, встановлена відповідно до затвердженої міською радою програми «Івано-Франківськ – місто героїв»). Ще одна меморіальна дошка, відкрита 22 травня в селі Виноград Коломийського району, завжди нагадуватиме про патріота-земляка учням місцевої загальноосвітньої школи. Під час обох заходів Василя Васильовича разом із його рідними та близькими згадували добрим словом і молитвою керівники місцевих органів влади та міліції Прикарпаття, священнослужителі, численні друзі, колеґи, бойові побратими, вчителі та зовсім юні хлопці й дівчата, щасливе майбутнє яких героїчно відстоював полеглий герой.

